

RAZELE AUROREI

ZIS'A IISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII“.

Apel către prietenii creștinismului credincios.

„Iacă, acum este timp potrivit, iacă acum este ziua mântuirii.“ II. Corințeni 6, 2.

Totdeauna sântesc bucurie sufletească, când la sfârșitul convenirilor noastre aud de pe buzele iubiților noștri prieteni lauda predicății edificatoare, că din aceea în deduc, că au dat loc sfântului Spirit în inima lor. Iacă, nici iubiții noștri prieteni nu mai trăiesc viața lor numai așa, fără de nici o speranță în lume. Au speranța în mila cea iertătoare de păcate alui Dumnezeu, pe baza credinței întemeiată în Iisus Christos. Numai aceea îmi face mare gând, că unii dintre ei nu cuprind așa speranța, cum ar trebui. Speranța acestora nu sună astfel: *Am parte în făgăduințele harului Mântuitorului meu*, ci astfel: D'apoi și eu voi avea odată în viitor parte în aceea. Sau citând propriile lor cuvinte: „Sper, că inima mea nu-i de tot împietrită, mai ales, că și eu voi ajunge odată la pocăință și bucuria credinței.“

Firește, acești iubiți prieteni fără de îndoială aceea doare, ca noi din declarațiunea lor mai sus citată aceea să deducem, că ei căința păcatelor și pocăința în general o recunosc ca lucru de lipsă și o țin de lipsă ca un lucru necesar și pe sama lor. În fapt, aceasta o înțelegem și noi din declarațiunea lor. Că dacă nu ar recunoaște

pocăința ca lucru necesar, atunci de sigur s'ar sili a stârpi tot gândul privitor la aceasta din lăuntrul lor. Dară iubiții mei prieteni, dacă-i de lipsă pocăința, atunci într'adevăr *acuma e de lipsă*. De ce ați voi s'o împingeți pe mai târziu și nu îndată îndrepta întreaga voastră atențiune spre ea?

Gândiți-vă bine, că dacă împingeți pocăința voastră, tot odată întindeți și vremea rămânerei voastre în păcat. Dacă vă hotăriți în voi: „Mai aștept un an cu pocăința mea,“ aceea-i atâta, ca și când aceea ați hotări în voi: „Mai un an întreg vreau să rămân în rebelie contra lui Dumnezeu, cu mila sa mai un an vreau să abuzez, binefacerile lui tot atâta vreme a le folosi spre rău, cuvântul lui să-l călc cu picioarele, Spiritul sfânt să-l întristez și toată datorința mea față de el s'o lăs în vânt.“ În fapt, așa hotărîre înfiorătoare doriți să faceți în voi? Și vedeți, totuși așa o hotăriți voi în voi, când împingeți terminul pocăinței voastre mai departe.

Ce-i aceea, ce vă dă curaj la o așa hotărîre îngrozitoare? Probabil așa o gândiți: Dumnezeu e bun și el va dovedi și mai departe răbdare față de păcatele voastre. Așadară cumpenirea bunătații lui Dumnezeu vă încurajază pre voi a păcătuți și mai departe față de el. Este acesta lucru drept dela voi? D'apoi oare nu spre mulțumită

și contraiubire ar trebui, ca bunăta-
tea lui să vă îndemne?

Așa ziceți, sperați, că și voi veți
veni odată la pocăință. D'apoi iubiiți
mei prieteni ce-i aceia: *a veni la po-
căință?* A veni la pocăință e atâta,
cât a urî căile cele păcătoase de până
acuma, a simți pentru ele durere
adâncă și cu căință și durere adâncă
a întoarce acestor căi păcătoase cu
totul spatele. D'apoi vedeți, întrucât
voi sperați într'o căință viitoare, aceea
e atâta ca și când voi ați zice: „Noi
facem acuma așa lucruri, de cari sperăm
în viitor a le urî din inimă.
Acuma așa ceva iubim și de așa ceva
ne alipim, de care sperăm, că încă
înaintea morței noastre ne-am des-
face cu totul, și încă cu căință adâncă
pentru aceea, că acuma într'atâta atâr-
năm de ea.“ D'apoi acuma voi înșivă
o spuneți, oare nu-i așa o speranță
fără minte? Oare ce s'ar putea gândi
despre așa un călător, care cu de
adinsul ar păși pe așa cale, despre
care știe înainte, că îl va duce într'o
direcție contrară cu scopul călătoriei
sale? Ce ați zice, dacă l-ați vedea, că
merge liniștit pe asta cale falsă, pe
când și el sângur ar spune, că spe-
rează, că încă odată va face cu la-
crime fiecare pas înapoi? Oare nu ați
spune: D'apoi, că acest om face prostiel
Și vedeți, și speranța voastră despre
căința voastră în viitor e de tot așa fel.

Iubiții mei prieteni, oare pe ce bază
puteți voi spera, că vă veți pocăi în
viitor, când acuma, în prezent res-
pingeți dela voi pocăința? Doară
aceea vă închipuiți în voi, că în vi-
tor veți fi mai vioși și mai potrivii
la pocăință, ca în timpul de față?
D'apoi oare ce pe globul pământului
vă va face pre voi mai vioși în vi-
tor? Aceea gândiți doară, că în viitor
veți avea ceva mijloace mai tari la
pocăință, de cum sunt acelea, pre cari
le aveți: D'apoi rogu-vă, Dumnezeu
nu vă va trimete vouă altă evange-
lie, numai aceea rămâne și pe sama
voastră, care au vestit-o apostolii.
Dumnezeu nu vă va da vouă adevă-
ruri mai deșteptătoare, motive mai

urgente spre pocăință și chiemare mai
amicabilă, decât cum o auziți acuma.
Ba încă și însăși Mântuitorul v'o spune
vouă, că dacă nu credeți sfintelor
Scripturi, nici atunci nu veți crede,
dacă s'ar scula cineva dintre morți.
(Luca 16, 31.) Sau doară aceea gân-
diți, că inimile voastre vor fi mai pri-
mitoare în viitor, și mijloacele haru-
lui vor exercia spre voi mai mare
efect? Așa să vede, acestea sunt as-
cunse în exprimarea voastră: „Sperez,
că inima mea nu-i de tot împie-
trită,“ — dară se vor împietri ele de
tot, dacă și mai departe apărați de
pe voi oferirile cele milostive și vă
opuneți cu stăruință sfântului Spirit,
atunci din zi în zi veți fi mai împie-
trii. Oare nu o sâmtiți și acum, că
inimile voastre nu cu ușor să încoardă
spre evlavie, ca în întâilele zile ale
trezirei voastre sufletești și că zelul
dorinței voastră după cele cerești încă
a slăbit? Că ați devenit mai indiferenți
către lucrurile cele sufletești decât
ați început a împinge pocăința voas-
tră? Oare nu aveți cauză întemeiată
a vă teme, că aceste scădinți în viitor
tot mai multe vor fi? Nu vă temeți,
că predicile, cântările și convorbirile,
cari acum trezesc încă acord serios
în voi, în viitor nu vor fi cu așa efect
spre voi? D'apoi că cu aceea, că tot
mai mult amânați pocăința voastră,
tot mai mult vă predați pre voi pă-
catului. Aceasta înse nici nu poate
avea altă urmare, ca aceea, că păca-
tul cel ce-și ia iarăși putere asupra
voastră apasă în voi plecarea cea abia
trezită spre bine și puterea cea odrăs-
lindă a credinței. Cu cât mai departe
vă învățați iarăși cu păcătuirea și
aceasta vă devine ca o a doua natură;
toată ispitirea vă este o împingere
pe coastă în jos; funia satanei tot
mai strins și tot mai nădușitor să
pune pe după sufletul vostru. Numă-
rul și mulțimea păcatelor voastre tot
mai înspăimântător crește. Zidul cel
de despărțire între voi și Dumnezeu
din zi în zi tot mai înalt crește și du-
cerea la îndeplinire a pocăinței voastre
zi pe zi tot mai grea devine.

Iubiții mei prieteni, deși încă multe îmi zac pe inimă de a vă spune, totuși trebuie să gândesc la închiderea șirelor mele. Pentru aceea vă pun numai o întrebare: Cine v'ă asigurat vouă oare în existența pământească un hotar mai înalt a vrîstei? Oare pe ce bază a dreptului cetățean puteți voi socoti la o viață mai lungă? Dacă ați amâna chiar numai pe Dumineca viitoare pocăința voastră, — gândiți-vă dar, dacă în Dumineca viitoare nu vă mai lucește raza soarelui? Deși soarele răsare tot așa la răsărit, ca și altădată și luminează cu strălucirea sa pământul, dară cine vă garantează pentru aceea, că oare razele cele strălucitoare ale soarelui nu vor lumina pe movila mormântului vostru? Ah, în sgomotul cel amețitor a lumii toți avem cu mare aplecare pierdem din înaintea ochilor starea cea scurtă și nesigură a vieții omenеști. Mai ales în tinerețea noastră ne place a ne lingeși nouă însuși cu speranța unei viață lungă. Deși nu avem nict o asigurare la mână despre aceea. Cine știe, oare nu-i țăsută pânza, care va acoperi corpurile noastre moarte; și oare nu să pregătesc acele scânduri, din care se va face cosciugul nostru; oare nu vor suna curând înaintea ușei noastre pașii aceloră, cari vin tocmai dela îngropăciunea altora, ca să ducă și corpul nostru cel fără de viață în mormânt? D'apoi oare bine e a să juca cu pocăința și a o amâna cu ușuritate? Vedeți iubiți prietenii noștri, noi vă iubim pre voi foarte, pentru aceea suntem îngrijați pentru mântuirea voastră vecinică și ne săm-țim siliți la aceea, ca pre voi cu cea mai mare serioșitate îndemnându-vă, să spunem: Mântuirea voastră nu este asigurată! În sfârșit oare de ce nu voiți se vă siliți a v'o asigura? De ce amânați neconținut acest lucru atât de urgent? Pentruce vă lăsați împiedecați de cauzele afacerilor voastre și de raționamentul lumii! „Căutați mai întîiu împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui.“ Mateiu 6, 33.

„Acuma, astăzi căutați pre Domnul,

când încă e aici vremea îndurării“ — acuma, când prietenul vostru cel mai bun, Domnul Iisus, cu așa iubire prietinoasă va roagă la aceea — acuma, când îngerii cerești așteaptă cu dorință după pocăința voastră, ca să se bucure de întorcerea voastră. Treziți-vă din dormitarea voastră de până acuma în aceasta clipă hotărîtoare, predați inimile și sufletele voastre lui Dumnezeu așa, după cum sunt acuma și el prin sfântul Spirit reînviator le va sfinți și vă va umplea cu puterea credinței spre a rupe îndată legăturile păcatului. „Astăzi de veți auzi glasul lui, nu împietriți inimile voastre, ca pe vremea ispitirei.“ Ebrei, 3, 15.

Pierdut.

O prietină în America a făcut o excursiune cu copiii din școala duminicală pe corabie. Ea purta la sine o bursă mică de piele, o suvenir scumpă din casa părintească, din Germania. Că cum s'a întâmplat, cum nu, ea nu și-o putu esplica, de pe bord a picat bursa în mare. Ea stătu acum acolo spăriată și întristată, mai nemângăiată pentru pierderea suvenirii scumpă, care i-a cauzat o mare durere. Un predicător, care tocmai în apropierea ei era, apropiîndu-se de ea, zise: „Iubită d-nă René, nu fi așa întristată, aceasta pierdere încă să poate înlocui, așa burse în tot locul să pot căpăta, dară dacă d-ta ți-ai pierde sufletul, aceea ar fi o pierdere nelocuibilă!“

Așa e și cu tine, iubite cetitorule. Toate lucrurile pământești sunt nelocuibile, dară sufletul tău nici când. „Ce folos are omul, de ar dobândi lumea întreagă și și-ar pierde sufletul?“ Sau „ce poate da omul, ca să-și dobândească sufletul?“ (Ev. Mateiu 16, 26.) Nimic, absolut nimic. Pentru aceea spune cu apostolul Petru (I. Petru 4, 2. 3.) „Destul ne este, că în timpul cel trecut al vieții am împlinit voia păgânilor, umblând în des-

fătări, în pofte, în beții, în ospete, în beuturi și cele urite ale idololatriei; iar de acuma, câtă vreme mai am de trăit, nu voiesc s'o risipesc după pofte și plăceri omenești, ci voiesc a trăi după voia lui Dumnezeu." Predă-te iarăși lui Dumnezeu și te silește la aceea, ca prin sângele lui Iisus să scăpi de păcatele tale, atunci nu vei avea să privești la un trecut greșit, ci dacă ți-a ajuns oara, o poți spune cu Iisus: „Părinte, în mâinile tale recomand sufletul meu!" Prin sufletul tău nu va trece aceea știință, că „pierdut," ci astfel se va bucura; „La Domnul voiu fi pe veci!"

O chemare vrednică de pismuit.

Intr'o seară de toamnă târziu mă duse calea spre un deal. Încă eram departe de el, când zării un punct luminos, care s'a tras la deal și pe cum înainta, pe calea lui să aprinse un șir de stele. Când ajunsei aproape văzui, că acele stele sunt lămpi, cari începând la picioarele dealului, s'au înșirat până la vârful lui una după alta. Pe aprinzătorul lămpelor nu l-am văzut. Nici numele, nici vrâsta, nici locuința lui n'o cunosc, dară am văzut luminele, pe cari le aprinse și cari și atunci luminau încă, când el de mult s'a întors acasă. Și eu doresc aceea, — gândii în mine — ca să petrec viața mea, cu aceea, ca să luminez un suflet după celalalt cu flacăra sfântă a vieții vecinică.

Spurgeon.

Deci alege!

Sunt două moduri, a începe ziua, cu cuvântul lui Dumnezeu și cu rugăciunea sau fără amândouă. În ce mod o începi tu?

Sunt două chipuri, în cari poți petrece ziua Domnului, ori cu fiii lumii, ori cu fiii lui Dumnezeu, în serviciul păcatului ori în serviciul Domnului. În ce chip sârbezi tu ziua Domnului?

Sunt două clase de oameni în lume: Drepti și nelegiuți, fiii lumii și fiii lui Dumnezeu. De care clasă te ții tu?

Sunt doi domnitori mari în univers: Dumnezeu și satana. La care dintre ei servești tu?

Sunt două căi, cari te duc prin timp în vecinicie, calea cea lată și cea îngustă. Pe care te afli tu?

Sunt două stări, în cari mor oamenii, unii mor în Domnul, ceilalți în păcatele lor. În care stare te vei afla tu, când va veni ciasul tău?

Sunt două învieri: învierea celor drepti și a celor nedrepti. Cătră care înviere vei aparține tu?

Sunt două ținte: Cerul și iadul, viață vecinică și moarte vecinică; mărire vecinică și judecată vecinică. Unde și cum vei petrece tu vecinicia? Alege! Dară gândește, ceea ce servește spre pacea și mântuirea ta vecinică!

Abonați foaia „RAZELI E AUROREI“!

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.

Tot omul e chemat și binevenit la adunare!

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPEST, VII., HÁRSFA-UTCA 33. SZ.

Prețul la „Razeli Aurorei“.

Pe anul întreg: dela 1—2 exemplare 1.20 fil. de exemplar. Dela 3—10 exemplare —.80 fil. de exemplar.
11—50 „ —.60 „ 50—100 „ —.50 „

În streinătate se socotește diferența speselor trimeterel.